

Maratonsko plezanje na Fitz Roy

Slovaška smer v zahodni steni

✍ in 📷 Boris Lorenčič

Rad imam spontane stvari, ki se zgodijo brez iskanja zapletov tam, kjer jih ni. Tako se najbolj približam temu, da živim po občutku; takšen pač sem, motiviran za stvari, ki me zanimajo, in hladen do tistih, ki so mi tuje. Spontano in hitro se je rodila in potekala tudi letošnja odprava v Patagonijo. »Levi pas, to je špas, nič razmišljat, samo gas ...« prepevata Slon in Sadež ter zadeneta žebljico na glavico, sicer z motorističnim besedilom, ki ima traškičen konec, a dobro ponazarja strast do ideje.

Taktiziranje

Urban Ažman, Tomaž Jakofčič - Jaka, Miha Valič in jaz smo 10. januarja v optimističnem

duhu odleteli Patagoniji naproti. Skupni ime-novalec naše poti sta bili dobra volja in strast do plezanja, življenja in ljubljenja, saj so bile to tri najpogostejše teme našega druženja in časa za premlevanje zaradi muhastega vremena res ni manjkalo.

Plezalne cilje smo si izbrali v zahodnih stenah Fitz Roya in njegovih sosedov. Vasica El Chalten nas je pričakala z močnim vetrom in nalivom. Naslednje jutro smo se odpravili v bazo Bridwell, ki je tudi izhodišče za Cerro Torre. Z Urbanom sva na začetku taktizirala in se kljub lepemu vremenu 20. januarja odpravila v El Mocho in ne v Fitz Roy. Iz doline vidni trakovi ledu in požleda v zahodnih stenah so naju zvabili v vzhodni steber, v katerem sva

Zahodna stena Fitz Roya v vsej svoji razsežnosti

po štirih urah v sončni pripeki preplezala smer Benitiers. Ob pretegovanju na soncu sva imela odličen pogled na zahodno steno Fitz Roya, v kateri poteka Slovaška smer, ki je bila najin poglavitni cilj. S svojimi 2400 metri je najdaljša smer v Patagoniji. Naslednji dan sva preplezala »šlager« zadnjih sezon, smer Claro de Luna v Ag. Saint-Exupery. Po ne pretežkem plezanju sva stopila na zelo razgleden in slikovit vrh, s katerega – kot povsod v Patagoniji – sva potem sestopila s spusti po vrvi.

V napad

30. januarja smo se v bazi poslavljali od Thomasa Huberja. Prek satelitskega telefona je izvedel, da se obetata dva dneva lepega vremena. Ko je Thomas, ki je imel namen z Andijem preplezati Casarottov steber v Fitz Royu, rekel: »Se vidimo na vrhu!« smo vsi upali, da bo res tako. Dostop do poljskega bivaka na ledeniški moreni pod zahodnimi stenami je po večini potekal po ledeniku Torre in brez odvečnih besed. Vsak s svojimi mislimi smo se odpravljali neznanemu in zelenemu naproti. Popoldan pred šotorom je mineval ob kuhanju in pakiranju opreme. Ta je morala biti skrbno izbrana. Že doma sva bila odločena, da bova z minimalno opremo skušala biti čim hitrejša, saj bova tako imela več možnosti za uspešen vzpon. Poležavanje sredi noči je zmotilo močno grmenje, ki ga je povzročilo padajoče kamenje iz stene Hombre Sentado, po kateri naj bi potekal spodnji del vzpona. Z Urbanom sva molče ležala in komaj čakala glas budilke. Opolnoči se naju je le usmiliti in uro zatem sva se spustila nekaj metrov navzdol na ledenik in po njem do pobočja, ki naju je pripeljalo pod steno. Spodnji del je bil položnejši in močno razbit, požled je deloval kot vezivo, da se vse skupaj ni podrlo. Kljub pričakovanju, da bova ta del preplezala nenavezana, sva se v nekaj raztežajih varovala; kmalu sva priplezala na Sitting Man Ridge. Nadaljevala sva prečenje proti desni in priplezala pod sto metrov visok, od daleč viden pas rdeče skale, ki naju je ločil od začetka velike zajede in strmega dela smeri. Nekaj raztežajev kočljivega plezanja, za pol avta velik kos granita se je zrušil, nekaj grdih besed in že sva bila na veliki polici pod zajedo; na tej sva si ob devetih privoščila

malico in čevlje zamenjala s plezalniki. Zajeda je bila zelo strma, pa še skala ni bila najboljša, zato je bilo plezanje naporno. Potem je smer potekala po proti desni usmerjeni razčlembi, ki je bila vedno bolj požlejena. Tu in tam so viseli ostanki fiksnih vrvi, ki so jih ob prvem vzponu po dveletnem poskušanju in šestdnevnem plezanju pustili Slovaki. Prosto plezanje zaradi z ledom zalitih počí ni bilo več mogoče. Pozno popoldne se naju je končno usmilito sonce. Prečenje kratkega snežišča s plezalniki na nogah se je zame prehitro končalo nekaj metrov niže. Medtem ko sem lovil sapo in prešteval k sreči cele kosti, se je Urban opremil s čevlji in derezami ter varno nadaljeval plezanje. Sonce naju je zdaj prijetno grelo in hkrati »metalo« na naju kose ledu. Plezanje je bilo naporno, saj obilica ledu ni več dopuščala plezanja v plezalnikih. Ko sva priplezala v območje stika s Kalifornijsko smerjo, sva najprej prečila na desno na raz, a sva se kmalu vrnila na levi bok ob veliko zaledenelo zajedo; tam je bilo plezanje težje, a so bile počí bolj kopne. Dolg dan se je prevesil v noč in tako sva si po 22 urah ter 1800 višinskih metrih plezanja utrujena uredila razmeroma udoben bivak na poševni počeni luskí sredi stene. Pogled na Cerro Torre ob milijonih zvezd, ki ga obkrožajo, je dobil pravljičen pridih. Občutke sem skušal deliti z Urbanom, vendar ni več kazal zanimanja za naravne lepote. Spal je. Tudi sam sem se kmalu posvetil dremanju na broke, pa me je zmotil čuden šum. Pogledal sem iz vreče za bivakiranje: Torreja ni bilo več, videl sem le oblake, ki so se v taktu sunkov močnega vetra pomikali po nebu. Poln upanja sem se trudil pričakati jutro. Ob močnem vetru sva se kmalu po svitu neverjetno spočita in motivirana zapodila v strme počí. O sestopu ni bilo govora, saj s tako minimalno opremo najbrž ne bi bil izvedljiv. Ker sva veliko plezala tehnično, so bili raztežaji dolgi le toliko, za kolikor je imel vodeči opreme. Raztežaj za raztežajem sva le počasi pridobivala višino in nehala komentirati, kje sva, saj sva se nekajkrat pošteno uštelá. »Frrrrrrr ... « se je oglašal veter in opletal z nama, plezanje, kakršno verjetno doživiš samo v Patagoniji, pa je z višino postajalo vedno bolj resno. »Noro!« sva si večkrat zavpila; približno ob štirih popoldne sva se znašla na rami, do katere se pride z druge strani Supercanaleta. Še nekaj

»odbitih« raztežajev med ledenimi cvetačami sva morala preplezati do grebena, od tam pa sva v nekaj poševnih spustih dosegla snežišče, ki je vodilo proti vrhu. Zatem je prišel na vrsto edini del dolge poti, ki je minil prej, kot sva pričakovala.

Vojna je dobljena

19.00 je kazala ura, ko sem močno ganjen stopil na tako zaželeni vrh. Doma sva si želela in pričakovala boj, zdaj sva dobila vojno in temu primerni občutki so nama na vrhu poplačali trud. Po kratkem fotografiranju sva začela sestopati na drugo stran gore, ki je nisva poznala: čez vzhodno steno po smeri Franco-Argentina, po kateri se na Fitz Roy povzpne večina plezalcev. Spusti po vrvi so trajali dolgo v noč. Ob dveh zjutraj sva na ledeniku med smehom zvila vrvi in se odpravila proti lučkam, ki so se dvigale. Thomas in Andi sta bila močno začudena, ko sta izvedela, da sva preplezala tako veliko smer in da sva bila na vrhu; izkazala sta se s tem, da sta nama ponudila spanje na sedlu Superior, na katerem sta imela shranjene spalni vreči in kuhalnik. Ob šestih sva nadaljevala sestop in presenetila plezalce v bazi Rio Blanco ravno pri zajtrku; potem sva ga bila deležna tudi midva. Začudeni so nama čestitali in poslušali najino zgodbo. Bili so si edini, da moraš biti v takem vremenu Slovec, sicer ne prideš na vrh ... Približno ob enih sva prispela do najine baze in kamor koli sem sedel, sem zadremal ... Občutki po takšnem vzponu so presegli vsa pričakovanja; res je lepo biti vsaj en dan zmagovalec!

Ker sva imela z Urbanom do odhoda domov dovolj časa, sva napadla še Cerro Torre, a naju je odbil z nalivom in vetrom le 300 metrov pod vrhom. Spust je bil prava drama, zato nama je močno odleglo, ko sva se prezeblja in z le 30-metrskim koncem vrvi spet znašla pri šotoru na ledeniški moreni. Prihod domov sta kot vedno zaznamovali veselje in soočenje s problemi, ki jim s plezanjem pač ne uideš. Ja, življenje je rock'n'roll, nekateri plešejo hitro, drugi pa bolj počasi ...

El Mocho: Benitiers (6c, A2, 500 m), 20. 1. 2006

Aguja Saint-Exupery: Claro de luna (6c, 800 m), 21. 1. 2006

Fitz Roy: Slovaška smer z dostopno varianto Karo-Garibotti (6c, A1, 2400 m), 31. 1.–1. 2. 2006, tretja ponovitev

Odpravo so finančno in materialno podprli: Bavarski dvor d.o.o., Fem consulting d.o.o., Mellos, trgovina Annapurna way, ŠOUM maribor, Treking šport, Prigo d.o.o., Špeding d.o.o., Lumar d.o.o., AO APD Kozjak Maribor, AO Radovljica, Vrh. ◉

Jutranji raztežaji po bivaku v Slovaški smeri

